

МОЯТА РОДИНА

Кждето погледъ да хвърлишъ
въ земята родна и скжпа,
кждето да се озърнешъ
къмъ тебъ царица пристжпва.

Царица, цѣла въ лалета,
зюмбюли, пѣстра латинка,
дѣхава, горда, напета,
земята на чича и стринка.

Полюшва клоне букака,
хайдуги стари припѣва,
буйнала нива очаква
жетварски пѣсни и врѣва.

Синѣ горе небето,
а нощемъ трепкатъ звездитѣ
приказватъ нѣщо съ полето,
на нивитѣ съсъ браздитѣ.

Земице, скжпа родина,
ржка си дай да цѣлуна!
Дай, Боже, пълна ти крина,
азъ съмъ щерката ѝ Куна

Куна Кунова

РАЗХОДКА

Тръгвай! Вече се разсѣмва,
а пъкъ насъ ни чака пжтъ.
Колко радостно по хълма
първитѣ зори блестятъ.

Погледни — сега се буди
отъ сънь цѣлата гора, —
пѣстри чудни пеперуди
махатъ весели крила.

На зелената кжпина
се люлѣй едно врабче,
щомъ край него ний преминемъ
съ бодъръ гласъ ще ни рече:

— О, добре дошли на гости,
починете си край менъ,
чуйте пѣснитѣ ми прости
въ тоя теменуженъ день!

Съ мене всичко днеска пѣе,
пѣятъ птички и пчели, —
какъ прекрасно се живѣе
въ тия български гори!

О, добре, добре дошли!

Богданъ Овесянинъ